

БУВАЛЬЩИНА ПРО СЕЛИЩЕ ДЕМУРИНЕ

Жив-був колись на славній Січі козак Іван, і прозвали його товариші Демурою, бо він мав гарну люльку, яку майже ніколи з рота не виймав. Все димів та димів, от і став Демурою.

Жив собі козак, воював, землю боронив та й не зогледівся, коли й перша сивина в чуприні з'явилися. Задумався козак, зажурився:

- Отак і життя мине, помру й сліду після мене не залишиться... А на ранок вирішив:

- Треба женитися, щоб діти були, свій хутірець.

Цілу ніч мріяв козак, а в ранці поїхав в гарне село Гаврилівку та й засватав дівку Одарку.

Хату побудував Іван велику, бо ж діти народжувалися майже щороку. Та все сини-козаки...

Працював Іван не покладаючи рук, синів ростив, а через двадцять років оженив свого первістка. А ще через рік народився на світ білий його онук. Теж Іваном нарекли, бо вже так повелося в їхньому роду, первістків Іванами звали.

Добре жили, весело, заможно, та незчулися де й горе взялося: набігли татари, село спалили, синів побили і тільки він один залишився, та ще онук Іванко.

Взяв старий козак онука на руки тай пішов з ним у степ. Іде і йде, куди ноги несуть... Вже й балку Широку минув, вже й Муравський шлях позаду, а він все йшов до поки не впав від втоми.

А як сонечко зійшло то побачив, що він сам серед степу широкого, сам один з малою дитиною.

А степ, як море шумить, переливається зеленою хвилею від найменшого вітерцю, неначе заспокійливо гомонить до козака.

Степ і степ – куди не кинь оком, аж ген на обрії-дубовий гай. А під могутніми, крилатими дубами, у вибалку криниця з доброю водою. Тут же поряд з дубами, шуміли широколисті ясени, а ще далі все клени та акація.

- Отут і будемо жити, сказав він малій дитині. Отут серед степу широкого і буде наш хутір А ще через сто років тут буде гарне, мальовниче село, а ще через пару сотень років-веселе місто.

Так старий козак Іван Демура мріяв про майбутнє. Минуло багато часу з тих пір і мрії його збулися.

Нині ми живемо в мальовничому степовому селищі Демурине. За селищем є козака криниця з доброю водою а в селищі живуть цілі родини на прізвище Демура.

Ця історія не вигадка а чистісінька правда. А хто не вірить то нехай перевірить. Це дуже просто: потрібно прийти до козацької криниці, напиться холодної водиці, на повні груди вдихнути степового повітря і подивитись навколо. Ви побачите неозорий степ, Широку балку по якій проходить битий шлях на Гаврилівку і зрозумієте що це не моя вигадка а бувальщина.

Автор Ольга Дейнега, жителька селища Демурине